

LEOPOLDOV

3/2012

ŠTART CIEĽ

DNES zvíťazili všetci...

Bežala aj majsterka SR * zranených ošetrili *

* najstarší bežec mal 66 rokov *

Beh mestom Leopoldov 2012: Medzi 128 účastníkmi víťazili cezpoľní

Tohtoročný Beh mestom prilákal do Leopoldova desiatky bežcov od tých najmenších až po staršie ročníky bežcov, ktorí sa na podobných podujatiach aktívne zúčastňovali už aj pred niekoľkými desiatkami rokov. A ako sa ukázalo, druhému ročníku Behu mestom naplno žičilo okrem dobrej nálady organizátorov a účastníkov aj počasie. Predpovede meteorológov, našťastie, úplne nevyšli, a tak 9. jún pripravil pre bežcov naozaj veľmi príjemné počasie bez vetra a pod mrakom.

Organizátorov potešila účasť všetkých pretekárov – prišli najmä zo západného, stredného a severného Slovenska približne v takom počte ako pred rokom. Medzi 128 účastníkmi behu bolo 30 dievčat, 9 žien, 40 chlapcov a 49 mužov. Najstarší bol 66-ročný Jozef Sloboda z Trnavy. Keby v ten istý deň dodatočne nevyhlásili podobné bežecké podujatia aj iní organizátori na západnom Slovensku, bolo by ich možno ešte viac. Osobitne sa členovia štábu tešili z účasti Leopoldovčanov – najviac ich bolo práve v detských súťažných kategóriách. „Sme radi, že tento rok nám neuniklo toľko organizačných drobností ako pred rokom, úplne sme dodržiavali časový harmonogram, ktorý sme uviedli do propozícií, priebežne a načas sme vyhodnocovali všetky kategórie, čo uľahčilo situáciu najmä rodičom s malými deťmi, keďže nemuseli čakať na skončenie hlavných behov. Máme však aj zopár ďalších impulzov na skvalitnenie pretekov. Budúci rok určite rozčleníme kategóriu detí predškolského veku, aby štvorročné deti nebehali spolu so šesťročnými, pretože ten vekovo-výkonnostný rozdiel je pri nich naozaj veľký,“ hovorí o aktuálnych postrechoch hlavný organizátor behu Ing. Pavol Ondriga. Okrem toho, že takéto rozčlenenie bude spravodlivejšie, bude pre deti istotne aj motivujúcejšie, pretože viac detí sa bude môcť potešiť z medaily, sladkej odmeny či pocitu, že za svoj výkon stáli na stupni víťazov. Aj preto by chceli prostredníctvom pani učiteľiek pritiahnúť viac mladších žiakov či detí do budúcoročného behu.

Deti bežali na rôzne dlhých trasách priamo na futbalovom ihrisku, dospeli na asfaltovom povrchu na osvedčenej trase cez mesto (výsledky a dĺžky tratí uvádzame na konci).

Víťazi hlavných bežeckých kategórií:

Pre mužov (do 39 rokov) aj ženy (do 30 rokov) v hlavnej kategórii bol určený okruh od Gucmanovej ulice cez Kukučínovu ulicu a Námestie sv. Ignáca zasa na Gucmanovu ulicu s dĺžkou 5800 metrov. Z mužov jednoznačne presvedčil výkon Ondreja Puškára, ktorý trať zabehol za 17 minút a 51 sekúnd. Zo sedemnástich bežcov z blízkeho okolia, ale napríklad aj z Dolného Kubína, Trnavy a Galanty bežalo v tejto kategórii aj niekoľko Leopoldovčanov:

Tomáš Ondriga, ktorý skončil s časom 22 minút a 5 sekúnd v celkovom poradí siedmy, ďalej Marián Winkler (23:10), Lukáš Ondriga (27:00) a Boris Gschwandtner (28:57). Umiestnenie mužov nar. r. 1973 a mladší (do 39 r.): 5800m: 1. Ondrej Puškár Slávia Trnava 0:17:51, 2. Lukáš Hýl MŠK Hviezda Dolný Kubín 0:18:59, 3. Milan Fedák Brose 0:19:01. Umiestnenie žien nar. r. 1982 a mladšie (do 30 r.): 5800m: 1. Lubomíra Maníková AK Spartak Dubnica 0:21:45, 2. Simona Števícová Nitra 0:23:56, 3. Veronika Kováčová Trenčín 0:24:07.

V kategórii žien do 30 rokov bežala len jediná Leopoldovčanka, a to Ľubica Staneková, ktorá do cieľa dobehla s časom 27 minút a 17 sekúnd. Zlatú priečku obsadila podľa očakávania Lubomíra Maníková: *„Dnes som bežala v Leopoldove prvýkrát, trať bola dobrá, rýchla, ale mne osobne sa nebežalo veľmi dobre, keď som videla, že som prvá a ďalšie bežkyne boli dosť ďaleko za mnou. Takže ani ja som nebežala naplno,“* povedala pri preberaní medaily majsterka Slovenska.

Ďalšie kategórie dospelých

Skúsenosť s dlhými traťami ukázali v Leopoldove aj ženy staršie ako 30 rokov. V behu na 5800 metrov prvenstvo získala Ida Stachová z tímu KRB Trnava, ktorá trať zabehla za 31 minút a 18 sekúnd. Za ňou sa umiestnili Partizánčanky Marta Kočiová a Emília Badinská.

Medzi desiatimi 40- až 49-ročnými mužmi nebežal žiadny Leopoldovčan a 5800-metrovú trať s najlepším časom zabehol Ján Moravec z TJ Spartak Myjava (19:09), ktorý takisto do Leopoldova prišiel behať po prvý raz: *„Bežalo sa mi veľmi ľahko, pretože trať je umiestnená na rovine, takže bol to pre mňa skôr tréning.“* Osobný rekord mu však v Leopoldove nepadol, pretože pred rokom ho so srdcovou slabosťou v Malženicach odviezli záchranári priamo z trate. Do Leopoldova prišiel behať skôr pre radosť z behu, aj keď bežecké preteky tento niekoľkonásobný víťaz maratónov v absolútnom poradí stále vyhráva.

Naši bežci nemali zastúpenie ani medzi ôsmimi bežcami v kategórii 50- až 59-ročných mu-

Jeden zo zakladateľov bežeckej tradície v meste - Jaroslav Lieskovský

žov a do cieľa ako prvý dobehol Ervín Páleník z tímu NONA Trenčín (21:05). „Po rokoch si myslím, že nie je dôležité to, koľko ľudí v skutočnosti prišlo behať, ale to, koľko ľudí sme vôbec pre toto podujatie v Leopoldove získali. Títo ľudia sú často ako kočovníci – u nás absolvujú jeden beh a presúvajú sa do inej obce alebo iného mesta na podobné podujatie. V každom prípade je tento beh devízou nášho mesta, pretože sa zviditeľňuje v širšom a nielen športovom kontexte. Dokazujú to aj bežci, ktorí sa do Leopoldova po rokoch vracajú, ale aj tí, ktorí prišli pred rokom a na tomto ročníku sme ich videli znova,“ vysvetľuje riaditeľ behu a dlhoročný profesionálny organizátor športového života v meste aj regióne PhDr. Róland Osvald, po ktorom tento rok štartovnú pištoľ prevzal obnoviteľ myšlienky leopoldovskej bežeckej tradície Ing. Pavol Ondriga.

Nesklamali ani starší bežci

Do Leopoldova si prišli zabehať aj starší bežci, ba aj zakladatelia behu LOKO z 80. rokov minulého storočia, ktorý sa na niekoľko rokov zaradil medzi vyhľadávané behy nielen na západnom Slovensku. Pochopiteľne, k dobrému renomé vtedajšieho behu významne pomohla aj oficiálna podpora a naďšenie domácich organizátorov, ale aj samotných bežcov. Takto sa na štartovú čiaru dnes postavil aj jeden zo zakladateľov behu LOKO 63-ročný Jaroslav Lieskovský, bývalý redaktor Trnavského hlasu, ktorý symbolicky bežal za Lokomotívu Leopoldov presne tak, ako pred troma desiatkami rokov. 5800-metrovú trať zabehol za 33 minút a 12 sekúnd, aj keď jeho výkon by bol lepší, no počas behu spadol a ľahko sa zranil, takže po dobehnutí do cieľa sa nakrátko zveril do rúk ošetrovatelkám z mestskej organizácie Slovenského Červeného kríža.

V tejto kategórii si zabehol aj o dva roky starší Leopoldovčan Ladislav Pagáč, ktorý trať zvládol za 31 minút a 40 sekúnd. „Začínal som behať v Cíferi v podstate ako malý chlapec, kde bol organizovaný novoročný beh neregistrovaných. Dĺžka trate bola päť kilometrov, tak som si povedal, že to musím zvládnuť. Pravdupovediac, do cieľa som dobehol po 25 minútach a aj som sa hanbil, pretože predomnou sa umiestnili aj dievčatá. Tak som začal systematickejšie behávať s cieľom zlepšiť si kondíciu a získať aj lepšie umiestnenie na budúci rok. O rok to už bolo lepšie o päť minút a pokračoval som v behaní ďalej. Okrem toho som hrával futbal, no po zranení som si povedal, že sa budem venovať radšej atletike. Ako 30-ročný som sníval o tom, že by som si zabehol maratón. Najskôr som behával kratšie trasy až polmaratón v Dolných Orešanoch, dvadsaťpäťku v Martine a iné preteky aj v okolí Leopoldova. Keď som sa na maratón už cítil, prihlásil som sa do Košíc. Dva roky po sebe som ho absolvoval, cieľ som si teda splnil a potom som už behával viac-menej rekreačne,“ povedal nám po dobehnutí do cieľa o svojej bežeckej kariére Leopoldovčan Ladislav Pagáč, ktorý niekoľko ráz bežal aj v behu LOKO. Beh mestom si vychutnával, ako sám hovorí, a ak bude slúžiť zdravíčko, zúčastní sa na ňom aj o rok.

Cez mesto ich bežalo päť stovák

Na začiatky bežeckých podujatí vo vtedajšej TJ Lokomotíva Leopoldov v roku 1978 si zaspomínal jeden z organizátorov, stále aktívny bežec aj novinár Jaroslav Lieskovský: „S podnetom prišiel práve predseda vtedajšej TJ Lokomotíva R. Osvald. Dres tejto železničiarkej jednoty obliekali vytrvalci počas dvanástich sezón a najviac sa darilo Jozefovi Gábovicovi. Na prelome 70. a 80. rokov patril medzi najlepších západoslovenských maratónco a mnohé triumfy si zapísal aj na kratších tratiach. Z ďalších mien úspešného bežeckého tímu Lokomotívy v Leopoldove spomeňme aspoň Bohuslava Urgošíka, Martina Sulíka, Máriu Kútňu, Boženu Sabovú a Ivana Štefánka. (pozn. red.: Patril medzi nich aj sám J. Lieskovský.)

Róland Osvald pripravil vedno so svojimi kolegami z TJ Lokomotíva úvodné bežecké preteky v uliciach Leopoldova 3. mája 1981 za účasti 222 štartujúcich, počnúc deťmi predškolského veku a končiac veteránmi. Prvý ročník Behu Loko vyhral v hlavnom poli mužov na 6 km Ján Cvičela z Kľačian pri Hlohovci pred Dušanom Adamkovičom a Milanom Rusnácičom, obaja zo Slávie Trnava. Medzi ženami patril primát všestrannej Kataríne Pénzešovej (TJ Vysoké školy Trnava). Druhý a tretí stupienok obsadili vytr-

valkyne usporiadajúcej TJ Mária Kútňu a Božena Sabová. Zvlášť vyhodnotili členov železničiarских jednôt. V tejto kategórii triumfoval Jaroslav Šiška z TJ Lokomotíva Bučina Zvolen. Obluba Behu Loko rástla. Najpočetnejší pelotón, 487-členný, privítali Leopoldovčania pod taktovkou Rólanda Osvalda a Ladislava Piovarčího staršieho v treťom ročníku (1983). Absolútny víťaz Stanislav Ďuriga z Trenčína posunul hranicu traťového rekordu na 19:08,2 min. Okrem TJ Lokomotíva sa činila v tom čase na bežeckých okruhoch aj TJ Červená hviezda Leopoldov. Kormidlovala ju dvojica Ivan Gažík – Miroslav Šiatkovský. Premiéra Behu okolo leopoldovskej pevnosti dostala priestor v osemdesiatom piatom,“ spomína si, listujúc pritom v podrobných záznamoch, spoluorganizátor behu LOKO Jaroslav Lieskovský. Ukazuje sa, že aj druhý ročník obnoveného behu Leopoldovom zanechal v účastníkoch aj organizátoroch veľmi dobrý pocit, ktorý potvrdzuje, že beh sa dostáva nazad do povedomia obyvateľov mesta, ale aj rekreačných či profesionálnych bežcov zo širokého regiónu. Organizátori zároveň veria, že osobitne v spolupráci so základnou a materskou školou, ale takisto aj vlastnou motivačnou aktivitou dokážu k behu prilákať aj ďalších Leopoldovčanov najmä spomedzi tých mladších a najmladších. A ktovie. O pár rokov tak možno v hlavných kategóriách budú prevažovať práve tí leopoldovskí bežci... Pre radosť z behu.

Tabuľky víťazov

roč. 1997 – 1998; 900 m

žiaci:

1. Marcela Špacírová, Leopoldov, 0:04:55

Leopoldovský maratónec
Ladislav Pagáč

žiaci:

1. Erik Sahul, Leopoldov, 0:03:19
2. Kristián Galbavý, Leopoldov, 0:03:20
3. Matej Holan, Leopoldov, 0:03:22

roč. 1999 – 2000; 600 m

žiačky:

1. Zuzana Karabová, AK Bojničky, 0:02:07
2. Dagmar Dechtová, Leopoldov, 0:03:02
3. Sylvia Kupcová, Leopoldov, 0:03:04

žiaci:

1. Michal Baranovič, Leopoldov, 0:02:24
2. Michal Šantavý, Leopoldov, 0:02:25
3. Dušan Motešický, Leopoldov, 0:02:26

roč. 2001 – 2002; 400 m

žiačky:

1. Nina Mikovičová, Galanta, 0:01:14
2. Lucia Solčanská, Hlohovec, 0:01:20
3. Ľubica Danielová, Leopoldov, 0:02:25

žiaci:

1. Dominik Špacír, Leopoldov, 0:01:22
2. Viliam Vachan, Leopoldov, 0:01:24
3. Michal Skákala, Leopoldov, 0:01:30

roč. 2003 – 2005; 300 m

žiačky:

1. Veronika Karabová, AK Bojničky, 0:01:11
2. Anna Mária Ovničevičová, Hlohovec, 0:01:12
3. Karin Maceková, AK Bojničky, 0:01:16

žiaci:

1. Michal Remiš, AŠK Slávia Trnava, 0:01:02
2. Andrej Rožňovjak, Hlohovec, 0:01:06
3. Dominik Macek, AK Bojničky, 0:01:08

roč. 2006 a mladšie; 100 m

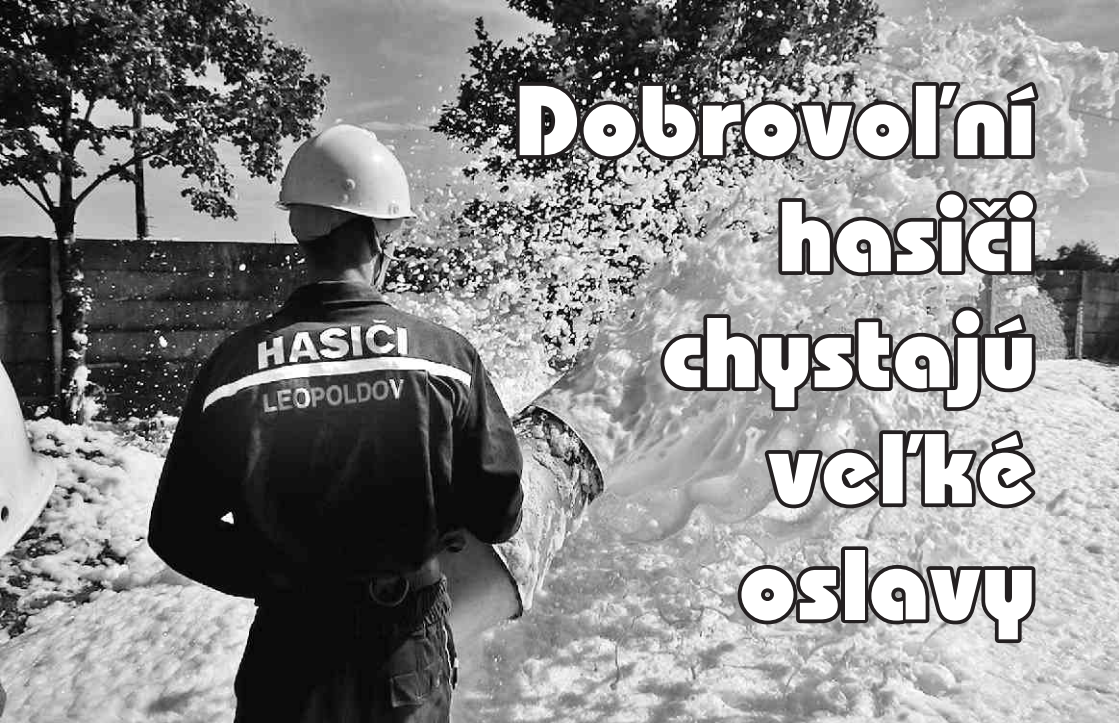
dievčatá:

1. Petra Hlbocká, MŠ Ľudová, Trnava, 0:12:08
2. Natália Blašková, Leopoldov, 0:15:00
3. Lucia Mužiková, Leopoldov, 0:15:05

chlapci:

1. Markus Šuliman, Leopoldov, 0:11:06
2. Timotej Mikovič, Galanta, 0:12:03
3. Daniel Chmelan, Leopoldov, 0:13:01

Štatisticky, textovo a fotograficky pripravili Filip Zlámala,
Juraj Hladký, Mária Moravčíková a Vojtech Moravčík.

Dobrovoľní hasiči chystajú veľké oslavy

Všeobecne iba málokteré spoločenské organizácie prežili ostatných dvadsať rokov a dnes sa môžu pochváliť tým, že vo svojej oblasti vykonávajú aktívnu činnosť. Dôvod je jednoduchý: organizáciám už natolko nežičia spoločenské pomery, chýbajú peniaze a záujmy ľudí sa čoraz viac individualizujú. Robiť čosi zadarmo, spoločne, organizovane a pre úžitok iných, to sa už dlhšie nenosí...

Osláva 130. výročie

Najstaršou spoločenskou organizáciou, pôsobiacou na území nášho mesta, je dobrovoľný hasičský zbor, ktorého členovia si 11. augusta pripomenú vzácne výročie založenia mestskej organizácie, a očakáva sa, že leopoldovskí hasiči si v ten deň slávnostne prevezmú Čestnú zástavu Dobrovoľnej požiarnej ochrany SR. Nie je to ich prvé významné ocenenie z tých najvyšších – už v roku 1992 získali za dlhodobu dosahované výsledky medailu Za mimoriadne zásluhy.

Požiare odnepamäti sprevádzali dejiny ľudských sídel – hradov, dedín aj miest. Ba neraz stáli za neslávny koncom celých obcí. Drevené domy, stodoly, dozrievajúce obilné lány hneď za *pajtou* (stodolou), otvorené či polootvorené ohniská... to všetko boli rizikové faktory, ktoré znenazdajky mohli kedykoľvek spôsobiť požiar, a ten mohol zničiť nielen celý majetok domu, rodiny, ale aj celej obce. Ľudia pochopili, že s ohňom budú ťahať vždy za kratší koniec, že sami v boji s ním nezmôžu nič a musia sa preto organizovať.

Za takýchto okolností vznikol aj organizovaný hasičský zbor v našom meste. Naši predkovia poznali ničivú silu ohňa vari ešte dôvernejšie ako obyvatelia iných regiónov. Staré Mestečko bolo vypálené v poslednej štvrtine 17. storočia na rozkaz veliteľa pevnosti z obavy, aby sa príbytky obyvateľov nestali miestom útočiska prípadných obliehateľov, druhý raz Mestečko v podstate padlo popolom počas ostreľovania pevnosti v Slovenskom povstaní (1848 – 49). Aj preto sa v dnešnom Leopoldove nenachádzajú domy, ktoré by mohli svedčiť o starom urbanizme mesta, ako je to napríklad v okolitých obciach.

Čo je doma, to sa počíta

Spoločenstvá hasičov, ktorí boli kedykoľvek pripravení nasadiť svoj život na ochranu ľudských životov, zvierat, hmotného aj nehmotného majetku, získavali postupne spoločenské uznanie celej obce či mesta a na ich činnosť a vybavenie sa obce nezdružali používať aj veľké finančné čiastky. Raz darmo: správcovia obcí vedeli, že lepšie je investovať do prevencie. Neskôr, po vzniku profesionálneho hasičského zboru, sa miestne dobrovoľné organizácie hasičov stali pomocnými jednotkami profesionálnych hasičov, ale v obciach vďaka preventívnej činnosti predsa len zostali nenahraditeľnými strážcami protipožiarnej bezpečnosti a takisto jednotkami, odhodlanými a schopnými kedykoľvek vyraziť k zásahu. Nehovoriac o malých požiaroch alebo o bezpečnostnom monitorovaní požiarovísk až do úplného skončenia tlenia.

Aj v povedomí Leopoldovčanov sa miestni hasiči okrem svojej základnej činnosti etablovali aj ako úspešná spoločenská organizácia, zúčastňujúca sa na spoločenskom živote mesta a pomáhajúca pri organizácii mnohých podujatí.

Záujem o hasičstvo klesá, chcú motivovať mladých

Existencia každého spoločenstva je determinovaná členskou základňou. Keď organizácia nedokáže pre svoju činnosť nadchnúť mladých a adekvátne ich nezapája do svojej činnosti, nevychováva svojich nasledovníkov, postupne odumiera. Dobrovoľní hasiči si vďaka spolupráci s pani učiteľkou Mgr. Alenou Moravčíkovou a cvičiteľmi DHZ Mariánom Kleimanom a Martinom Vnučkom svojich nádejných členov vychovávajú už v základnej škole – dvadsaťšesť detí tvorí dve súťažné družstvá hry Plameň a reprezentujú sa na okresných súťažiach. Napríklad v minulom roku sa družstvo našich dievčat umiestnilo v hre Plameň v Dvorníkoch na striebornom mieste a 21. septembra na súťaži Mladý hasič a záchranár v Piešťanoch spolu s dvorníckymi dievčatami získali dokonca zlato. S prácou hasičov sa však zoznamujú aj mladšie deti – či už v rámci ukážkových cvičení v materskej škole, jednoduchých prednášok alebo pri rôznych príležitostiach na ihriskách TJ. V súčasnosti sa na zväzovej činnosti v meste zúčastňuje 51 členov DHZ, medzi nimi sedem žien a osem členiek dorastu. Aj napriek tomu skúsený predseda mestských hasičov František Chovan starší vníma, že záujem mladých o požiarnu ochranu v meste, ale aj všeobecne upadá. Aj preto pokladá spoluprácu so základnou školou, kde sa deti ešte dajú nadchnúť a motivovať, aj v budúcnosti za kľúčovú.

Hasili štyri požiare

Aj keď sa to možno bežnému pozorovateľovi nezdá, dobrovoľní hasiči venujú svojej činnosti ročne stovky hodín. Ich činnosť nespočíva len v aktívnom hasení požiarov. Len pre zaujímavosť – minulý rok zasahovali pri štyroch požiaroch – väčšinou išlo o typické požiare stohov, v jednom prípade horela maringotka a suchý porast pri Štrkovke a v decembri leopoldovských hasičov privolali k požiaru osobného auta na Kukučínovej ulici. Okrem toho sa zúčastňovali na námetových cvičeniach, ktoré majú viesť k ešte väčšej efektívnosti družstva pri reálnych zásahoch. A to zasa nejde bez techniky. Darované zásahové vozidlo, ktorým je 26-ročná profesionálna hasičská Karosa, nebola päť rokov prevádzkovaná a jej sfunkčnenie si vyžiadalo mnoho hodín dobrovoľníckej a profesionálnej práce. Pre svoju šírku auto s 2500-litrovou nádržou na vodu a 400-litrovou nádržou na penu hasiči nemohli parkovať priamo v požiarnej zbrojnici a s pomocou mesta museli bránu prerobiť. Profesionálne zásahové vozidlo odvtedy garážujú v prvej bráne zbrojnice. Pravidelnú a naozaj pedantnú údržbu si už vyžaduje aj ďalšia technika – dve hasičské striekačky PS 12 (obidve majú viac ako 30 rokov) a 30-ročná Avia, ktorá slúži na prevoz hasičskej techniky a členov DHZ, ale aj pre zabezpečovanie príležitostných potrieb mesta. Aj keď vo výbave auta majú elektrocentrálu, karbobrúsky, vŕtačku, zvärací transformátor, motorovú pílu, kompresor a iné nástroje nevyhnutné pri požiaroch či živelných pohromách, presne vedia, čo všetko osožené im chýba a pre vek pomaly aj dosluhuje.

Kontrolujú bezpečnosť v školách i domoch

Čím je lepšia prevencia, tým menej je požiarov. Keďže z hľadiska protipožiarnej bezpečnosti kontrolnú činnosť v mnohých objektoch, kde hrozí zvýšené požiarne nebezpečenstvo, má vykonávať práve mesto, zabezpečujú ju práve členovia DHZ. V našom meste majú podobné objekty rozdelené tak, aby v nich vykonali preventívne protipožiarne prehliadky aspoň raz za päť rokov. Preventívne protipožiarne skupiny sa zameriavajú najmä na dodržiavanie protipožiarnych predpisov v rodinných a nájomných domoch, v malých prevádzkach, v školách a v ostatných objektoch. Minulý rok takto skontrolovali materskú školu, osem čínžiakov a tridsaťdva vytipovaných rodinných domov. A na čo si my, bežní obyvatelia domov, nedávame v súvislosti s nebezpečenstvom požiaru pozor? Najčastejším problémom sú preexpirované hasiace prístroje, priveľmi často zabúdame na kontroly komínov, v niektorých objektoch sú nedostatočne vyznačené únikové cesty a podobne. Okrem toho hasiči venujú pozornosť aj iným preventívnym činnostiam – kontrole hydrantov vodovodnej siete a techniky, ale pripravujú aj preventívne relácie do mestského rozhlasu s jediným cieľom: chrániť životy a zdravie občanov a ich majetok pred požiarimi a inými živelnými pohromami.

Pripravil Juraj Hladký.
Foto: DHZ Leopoldov

VYNOVENÝ STÁNOK BOŽÍ:

POMÁHALI AJ FARNÍCI

Pri zmienke o meste Leopoldove sa vari každému človeku na Slovensku, ale aj v zahraničí vybaví aj nie veľmi lichotivý dôvetok: mesto mreží. Všetci vieme, ako sa naše mesto k nemu dostalo. Avšak neoddeliteľnou súčasťou nášho mesta je aj farský Kostol sv. Ignáca z Loyoly. Práve v ňom každý rok uprostred leta býva za hojnej účasti veriacich zo Slovenska i zahraničia slávnosť svätá omša za nespravodlivo odsúdených, ktorí nedobrovoľne strávili čas svojho života práve v smutne známej leopoldovskej väznici. Aj to núti zamyslieť sa nad dôstojnosťou nášho chrámu.

Každý duchovný pastier, ktorý našiel svoj dočasný domov práve v Leopoldove, sa snažil kostolík zveľadiť. Za ostatných päť rokov sa náš bohostánok dočkal zásadných opráv. Prvou lastovičkou bola za pôsobenia duchovného otca Mariána Ondrejku výmena všetkých okien a vybudovanie pastoračného centra. Presne pred rokom, prvého júla 2011, do našej farnosti prišiel nový duchovný pastier Ing. ThMgr. Jozef Sudor. Po krátkom oboznámení sa s farnosťou i veriacimi skrsol v jeho hlave smelý plán. Nezaváhal, vyhrnul si rukávy a ako po duchovnej, tak i po materiálnej stránke sa pustil do zveľadovania farského kostola. Najmä jeho zásluhou našli svoj nový domov v našom chráme relikvie svätej sestry Faustíny, blahoslavenej sestry Zdenky, blahoslaveného Jána Pavla II. a blahoslaveného Dominika Trčku.

Chrám začal vynovovať aj materiálne. Ešte v októbri sa začalo s maľovaním celého kostola, opravou fresiek na stope, úpravou hlavného a bočných oltárov, náterom organu a úpravou elektroinštalácie. Z bezpečnostných dôvodov sa odstránili aj staré spovednice, ktoré v posledných desaťročiach poškodil zub času. Vianočné sviatky sme

tak už slávili vo vynovenom chráme.

Keď pominula zima, pristúpilo sa k ďalšej zásadnej obnove. Viac ako storočná betónová podlaha bola nahradená novou – mramorovou. Súčasťou tejto renovácie bol aj nový obetný stôl a ambona, ktoré sú takisto z mramora. Ako celok pôsobí táto úprava vkusne a príjemne. Po tom, čo aj lavice dostali nový náter, sme už mohli veľkonočné sviatky osláviť v kostolíku, na ktorý môžeme byť právom pyšní.

Istotne by tieto premeny boli omnoho ťažšie a časovo i finančne náročnejšie, keby nebolo farníkov, ktorí bez zaváhania obeťovali svoj voľný čas a keby sa aktívne nepájali do všetkých pomocných prác. Treba však vyzdvihnúť aj nenápadnú, ale veľmi dôležitú úlohu nášho duchovného otca. Práve on má nemalú zásluhu na tom, ako náš chrám dnes vyzerá. Vďaka za jeho neúnavné povzbudzovanie, prebdené noci, nespočítané množstvo modlitieb či vybavovanie papierových záležitostí. Všetkým teda srdečné Pán Boh zaplať.

Michal Adamkovič

Foto: www.leopoldov.fara.sk

Keď sa vo väznici splní túžba...

Budúcnosť patrí tým, ktorí veria vo svoje sny

Človek sníva o veciach, ktoré by chcel zažiť. Keď sa tento sen premení na túžbu, môže sa stať, že sa mu splní. Z myšlienok sa stávajú slová, zo slov činy, z činov zvyky, zvyklosti určia našu povahu a povaha určí celý náš osud. Tak nezabudnite okrem snívania aj túžiť, vyslovovať a konať; človek nikdy nevie. V živote sa dejú aj zaujímavé veci – niekto tomu hovorí zázraky – a ja to nazývam výsledkom svojho úsilia, viery a dovŕšením svojho cieľa.

Tridsaťročný Martin M. z Dubnice nad Váhom mal veľký sen, ktorý sa mu, bohužiaľ, nikdy nesplnil – byť príslušníkom Zboru väzenskej a justičnej stráže. Martin je zdravotne hendikepovaný, pripútaný na invalidný vozíček. Nešťastnou spleťou nití osudu sa zo zdravého a šťastného chlapca stal invalid s negatívnou prognózou toho, že by sa niekedy mohol postaviť na vlastné nohy. Rovnako ako jeho telo zmenila sa i duša, ktorá sa musí prispôbovať ťažkým skúškam života. No pri svojich snoch a fantáziách zotrval. Svoju náklonnosť k práci príslušníkov zboru prejavil listom generálnemu riaditeľovi zboru s veľkým obdivom a osobným prianím nahliadnuť do tajov práce za „múrmí“. Generálny riaditeľ odsúhlasil Martinovi návštevu najväčšieho ústavu na Slovensku, „leopoldovskej bastily“, prostredníctvom riaditeľa ústavu pplk. Mgr. Pavla Zbojeka.

Martin absolvoval 13. apríla 2012 prehliadku múzea, s predstaviteľmi ústavu navštívil niektoré objekty priamo v ústave, pripravili preňho ukážky práce členov zásahovej jednotky špeciálnej zásahovej skupiny a ukážky práce príslušníkov družstva psododov. Členovia zásahovej jednotky umožnili Martinovi za ich pomoci vyskúšať si strelbu zo zbraní, ktoré pri výkone služby používajú, vysvetlili mu používanie jednotlivých donucovacích prostriedkov, ako sú putá, obušok a tomfa, predviedli mu prácu s ochranným štítom pri nepokojoch a výtržnostiach alebo vzburách obvinených či odsúdených, ktorí narúšajú poriadok v ústave. Ďalej realizovali ukážku vstupu do zabarikádovanej cely za pomoci motorovej rozbru-

sovacej príly s ochrannými štítmí a expanzného prístroja Kracken. Pri prehliadke chovnej stanice si Martin obdivoval služobné psy a prácu služobných psovodov. Pri tejto príležitosti dostal aj medailu Najlepšia stopa, ktorú získal služobný psovod na Majstrovstvách ZVJS vo všestrannej kynológii. Po spoločnom obede Martin dostal na pamiatku sklenenú trofej a obraz – spoločnú fotografiu spred ústavu s venovaním.

Príslušníci zboru v služobnom úrade Leopoldov pomohli Martinovi, aby aspoň na jeden deň zabudol na svoju chorobu a pocítil nádej, že aj sny sa plnia. Ešte v ten istý deň napísal Martin po príchode domov dakovný list riaditeľovi ústavu, kde mu prejavil obrovskú vďaku za poctu, ktorú mu príslušníci prejavili. Dovolím si citovať úryvky z listu: „Nesmierne ma to dobilo energiou, chuťou, silou ešte viac bojovať, ísť ďalej a že ten život má zmysel a že naozaj sa oplatí ísť a vnímať jeho krásy a radosti naplno. Dakujem za všetko a teší ma, že aj dnes žijú dobrí, čestní a úprimní ľudia, ktorí sa dokážu podeliť aj s inými a bez odmeny vedia dobiť baterky a dávať radosť aj druhému.“

Martinov skutočný sen sa zrejme nesplní, ale splnil sa mu aspoň ten, ktorý si po ťažkých životných udalostiach asimiloval – uvidieť na vlastné oči prostredie, v ktorom chcel pracovať, a ľudí, ktorí mohli byť jeho kolegami... Nie my sme Martinovi vzorom, ale on je vzorom nám všetkým; dokáže to, čo mnohí nedokážu – bojovať, snívať a veriť...

(sever; foto: úvtos)

62-ročný Medzinárodný deň detí je stále populárny

Oslavuje sa už celé desaťročia a každý rok rozveseľuje deti na celom svete rovnako intenzívne. Nápad oslavovať Medzinárodný deň detí vznikol na Svetovej konferencii pre blaho detí v Ženeve v roku 1925. Napriek tomu, že tento deň si každý z nás spája s radosťou a šťastím, konferencia, ktorá túto tradíciu odštartovala, sa dotkla aj otázok chudoby, hladu, det-

skej práce či vzdelávania. A deň detí nemal zostať len príležitosťou na hranie a zábavu, ale aj priestorom na upozornenie na rôzne problémy, týkajúce sa detí na celom svete.

U nás sa zvyk oslavovať deň detí uchytil až o 25 rokov neskôr, ale napríklad v San Franciscu si deti tento deň prvýkrát užili už v roku 1925, keď čínsky konzul zhromaždil množstvo čínskych sirôt na festivale dračích lodí s cieľom zdôrazniť prioritu starostlivosti o blaho detí. Festival sa konal 1. júna a v rovnakom termíne sa uskutočnila aj spomínaná ženevská konferencia, preto deň detí pripadol v mnohých krajinách práve na 1. jún. Jeho história však má hlbšie korene. Už v roku 1920 zakladateľ Tureckej republiky Mustafa Kemal Atatürk vyhlásil za deň detí 23. apríl a Turci tak dodnes v tomto čase oslavujú Deň zvrchovanosti, ale aj Deň detí. Málokto vie, že deti majú okrem Medzinárodného dňa detí ešte jeden sviatok – Svetový deň detí (20. november), ktorý vyhlásila Organizácia Spojených národov pri príležitosti výročia Deklarácie práv detí.

Tradičné oslavy Medzinárodného dňa detí v Leopoldove tento rok skomplikovalo zlé počasia. Napriek tomu sa do Spolkovej záhrady prišlo zabaviť veľa detí, ale aj dospelých. Najväčšie atrakcie pripravili psovodi a program spestrili ukážky policajného zásahu a prispeli aj miestni hasiči. Chvilku čakania si deti skrátili v nafukovacom hrade, o ktorý bol tento rok azda najväčší záujem. Skákali bábätka s rodičmi, škôlkari, ale aj starší. Zatiaľ čo deti šantili v nafukovacom hrade, mladé umelkyne sa zasa vyšantili na deťoch pri maľovaní na tvár. Invázia pomalovaných detí sa rozutekala na futbalové ihrisko, keď sa ozvali hasičské sirény. Muži v uniformách sa ako vždy predviedli v najlepšom svetle a svoju prehliadku zakončili dlho očakávaným striekaním peny. Staršie deti, ktoré si svoj deň starostlivo naplánovali a mali už s programom skúsenosti, prišli už na začiatku pre istotu s náhradným oblečením, aby si mohli penovú zábavku užiť naplno a bez strachu z premoknutia. Hasičmi sa nedali zahanbiť ani policajti a psovodi, ktorí predviedli ozajstný policajný zásah.

Psy však neboli jediné zvieratká, ktoré si deti mohli pozrieť priamo v akcii. Veľký úspech zožala aj prehliadka koní. Deti si svoj sviatok jednoducho užili naplno aj napriek tomu, že počasie nebolo ideálne a nafukovací hrad museli organizátori pred hrozbou náhlej búrky niekoľkokrát vyfúčať.

morma

Foto: L. Kusý

Seniori zo Šanca pobudli aj vo väznici

Organizácia Šanec, ktorá združuje predovšetkým čínorodých leopoldovských seniorov, usiluje sa aj v tomto roku čo najlepšie vyplniť a spríjemniť voľný čas svojich členov – či už návštevami divadelných predstavení alebo výletmi. A tak nový rok sme začali návštevou opernej scény Slovenského národného divadla, kde sme 21. januára vzhliadli operu Aida a o necelý mesiac sme našich členov pozvali na tanečnú zábavu.

V marci sme hodnotili výsledky našej minuloročnej práce v organizácii na výročnej členskej schôdzi, na ktorú prijal ako hosť pozvanie poslanec Národnej rady SR Ing. Ivan Varga, a 11. apríla sme opäť navštívili Slovenské národné divadlo, tentoraz sme sa vybrali na predstavenie Kvarteto. V máji sme sa obohatili o nové poznatky a krásne zážitky v rakúskom Mariazelli a jún sme si spestrili opäť činohrou – v bratislavskom Istropolise sme si pozreli divadelné predstavenie Hľadá sa nový manžel.

V júni sme absolvovali aj zaujímavú exkurziu na miesta v našom meste, kam sa bežný Leopoldovčan tak ľahko nedostane – do tunajšieho ústavu na výkon trestu odňatia slobody a ústavu na výkon väzby. Pritom starší Leopoldovčania si pamätajú, že obyvatelia doň až do 50. rokov bežne chodili k lekárovi, do kostola, ba mnohí tu navštevovali aj základnú školu. Vypočuli sme si podrobný výklad o dejinách pevnosti aj samotného ústavu v Múzeu väzenstva na Slovensku v administratívnej budove a prezreli sme si, ako vyzerá šesťcípna hviezdička zvnútra. Za zaujímavé popoludnie strávené pred gátrimi aj za nimi a za umožnenie vstupu na tieto miesta sa ešte raz chceme poďakovať vedeniu ÚVTOS a ÚVV.

Aj v nasledujúcom období plánuje naša organizácia ďalšie atraktívne akcie a aj na tomto mieste mi prichodí poďakovať sa mestskému zastupiteľstvu na čele s primátorom JUDr. Milanom Gavorníkom za finančnú pomoc a mnohokrát aj za cenné rady.

M. Adamkovič

Benefičný koncert pre mamy a Maxíka

Tohtoročný Deň matiek v meste bol naozaj štylový, originálny a možno aj trochu symbolický – azda práve pre tú úzku previazanosť mám a detí. Veď nenadarmo ho organizátori nazvali Deti deťom a svojim mamám. Okrem detí z materskej školy a základnej školy, ktoré sa predstavili v recitácii a v hudobno-slovnom aj tanečnom pásme, prišli svojim maminám a starým mamám zablažovať vlastnými hudobnými pozdravmi aj deti z leopoldovskej pobočky Základnej umeleckej školy v Hlohovci. Symboliku koncertu, určeného pre mamy, organizátori využili aj na podporu peknej a osožnej myšlien-

ky – morálnej aj finančnej podpory malého a ťažko chorého Leopoldovčana Maxíka. Úplne prirodzene sa tak dvadsiateho mája z príležitostného koncertu vo vynovenom parku stal milý benefičný koncert malých Leopoldovčanov, ktorý moderovala dvojica Lenka Slováková a Stanislav Repka, učiteľka tunajšej pobočky základnej umeleckej školy.

Na koncerte sa predstavilo dvadsať žiakov leopoldovskej hudobnej triedy od tých najmladších, šesťročných, až pod najstarších, štrnásťročných, a jedna bývalá žiačka, ktorá dnes navštevuje priamo ZUŠ v Hlohovci a

zdokonaľuje sa v hre na saxofóne. Príležitosť sme využili na to, aby sme sa o mladých leopoldovských hudobníkoch pozhovárali s učiteľmi v leopoldovskej pobočke ZUŠ Lenkou Slovákovou a Stanislavom Repkom.

„Našou ambíciou bolo pripraviť skladbičky tak, aby sme divákovi ponúkli pestrú dramaturgiu – od klasických skladieb až po moderné a populárne melódie, takisto interpretácie jednoduchšie aj zložitejšie skladby a sólové aj skupinové vystúpenia. Zazneli tak napríklad diela Johanna Sebastiana Bacha, Josepha Haydna, Wolfganga Amadea Mozarta, ale aj piesne Elvise Presleyho, Petra Muka a ďalšie známe skladby,“ hovorí o repertoári Lenka Slováková. Náročné tak boli nielen sólové, ale aj komorné vystúpenia napríklad Aničky Karabovej (klavír) a Karolíny Belákovvej (flauta), štvorročná hra na klavíri v podaní Anky Karabovej a Viliama Vachana, klavírne trio (klavír, gitara, gitara) v zložení Natália Bunčecová, Magdaléna Pekarovičová a Tereška Hubáčiková. *„Prvým a troška stresujúcim bolo vystúpenie nášho najstaršieho žiaka v odbore hra na keyboard v štúdiu pre dospelých pána Ladislava Pagáča, ktorý suverénne a v rôznych úpravách predviedol pieseň Love me tender od Elvise Presleyho. Divácky bolo zaujímavé aj vystúpenie Aničky Cibulovej, ktorá nám predviedla hru na saxofóne, a program napokon vygradoval do dvoch skupinových vystúpení, kde excelovali speváčky Ema Mirza a Kristína Kopányiová. Okrem toho mohli diváci obdivovať vynikajúcu hru nášho nového mladého organistu Jožka Šantavého a výborné vystúpenie našej absolventky v hre na klavíri Magdalény Marcinkovej,“* pokračuje Stanislav Repka.

Tí, čo činnosť leopoldovskej pobočky základnej umeleckej školy troška sledujú, vedia, že to nebol ich prvý verejný koncert. Obidvaja učitelia totiž presadzujú myšlienku, aby deti, ktoré majú odhodlanie cvičiť a rozvíjať svoj talent usilovnou prácou, mali možnosť čo najviac vystupovať na rôznych

podujatiach, súťažiach či koncertoch. Hoci v leopoldovskej pobočke obidvaja pôsobia len štvrtý rok, stalo sa ich nepísaným pravidlom, že za rok pripravujú deti na dva verejné koncerty v rámci nášho mesta. Býva ním Vianočný koncert v priestoroch tunajšej základnej školy a májový koncert, ktorý sa v minulých rokoch uskutočnil v Spolkovej záhrade, resp. za zlého počasia v školskej jedálni. Tohtoročný májový koncert na námestí bol v takejto podobe premiérový.

Niektorí vybraní žiaci sa popritom zúčastňujú na interných a verejných koncertoch v hlohovskej ZUŠ, v Refektári Vlastivedného múzea a v Empírovom divadle v Hlohovci. Tí najšikovnejší sa zúčastňujú aj na súťažiach, z ktorých si už priniesli viaceré ocenenia.

„Myslíme si a vieme to aj z vlastnej skúsenosti, že osobná prezentácia je nanajvýš dôležitá najmä pri umeleckej činnosti. Mnohohodinové úsilie pritom vyvrcholí v niekoľkých minútach, ktoré môžu byť pre našich žiakov pozitívnu, ale aj negatívnou skúsenosťou. Možno to vyznie troška paradoxne, no všetci potrebujeme okrem tých dobrých aj zlé skúsenosti. Práve neúspech nás často posúva vpred oveľa viac ako úspech a vtedy sa ukáže aj ozajstná láska k nástroju a odhodlanie do ďalšej práce. Preto je veľmi dôležité vytvárať priestor pre podobné podujatia, aby deti rástli so zdravým sebavedomím v prostredí seberovnej konkurencie,“ uvažuje nahlas Lenka Slováková a obidvaja učitelia sa veľmi tešia z toho, keď vidia podporu svojich žiakov od ich rodín, čo je azda pre ich rast to najdôležitejšie. Vnímajú však aj istú negatívnu stránku, ktorá potom do veľkej miery dokáže ovplyvniť pohľad na činnosť učiteľov aj detí. Niektorí rodičia aj deti si totiž zamieňajú základnú umeleckú školu so záujmovým krúžkom.

Neraz sa vraví, že dnešná hudba mladých oslovuje jednoduchou až triviálnou kompozíciou a často aj svojou vulgárnosťou. Hudobné vzdelávanie deťom odкрýva bohatý svet hudby a skúsenosť s ňou im ponúka aj akési interpretačné návody a pomáha im

v poznávaní hudobných hodnôt. Akémusi prevetrávaní repertoára sa preto nevyhýbajú ani v základnej umeleckej škole, veď práve ona má žiaka „naučiť čítať hudbu“ – rozumiť jej jazyku. *„V súčasnosti bojujeme najmä s „elektronizáciou“ klasických hudobných nástrojov, neunikáme tomu ani na ZUŠ. Musíme sa tak prispôsobovať novým trendom prostredníctvom iného hudobného repertoáru, rôznymi úpravami hudobných diel a podobne. Samozrejme, je veľmi príjemné, keď trieda sa zaplňa novými malými i staršími žiakmi s túžbou privoňať k hudobnému majstrovstvu. Je pravdou, že bojovať s novými a omnoho populárnejšími trendmi je náročné, ale práca je o to kreatívnejšia a fantazijnejšia. Ja osobne vyznámam tradičné kultúrne hodnoty, avšak autoritatívne ich nediktujem svojim žiakom. Práca s deťmi je obohacujúca najmä vtedy, keď je vytvorený priestor pre vzájomné obohacovanie sa a trpezlivosť z oboch strán,“* vysvetľuje Lenka Slováková a dodáva: *„Mojou ambíciou je iba upozorniť na potrebu rozvíjania krásy, úcty k hodnotám, estetického čítania a vnímania, usilovnosti a tvrdej práce*

prostredníctvom hudby, ktorá sa pre deti stáva uchopiteľnou ich vlastnou hrou.“

Stanislav Repka sa venuje práci na plný úväzok, učí spev, hru na gitare, keyboarde, akordeóne a flaute. Lenka Slováková popri štúdiu na VŠMU a práve učí tri dni v týždni hru na klavíri a hudobnú náuku a je takmer neuveriteľné, že popritom dokáže spolupracovať s mestským úradom, pripravovať na koncerty deti a pripravovať sa aj na svoje vlastné koncerty. Obidvaja učitelia s ich typickým pedagogickým optimizmom pracujú v leopoldovskej pobočke ZUŠ štvrtý rok. *„Sme radi, že k nám každoročne prichádzajú noví záujemcovia, a aj keď po každom školskom roku niektorí odchádzajú, nový prílív býva silnejší a chceme veriť, že býva taký aj vďaka našej činnosti a prezentácii samostatných žiakov. Každý z nich je individualitou a v práci s každým z nich hľadáme recept na úspech,“* zhodujú sa. Väčšinou svojich žiakov pritom „prebrali“ po svojich predchodcoch a len minulý rok opustili brány pobočky ich prví absolventi. Niektorí z nich sa v hudbe naďalej zdokonaľujú a prejavujú univerzálnejšie muzikantské aktivity svojím širokým záberom hudobných záujmov, ba dokonca navštevujú aj iné pobočky hlohovskej základnej umeleckej školy – žiaci L. Slovákovej a S. Repku sa popri hudbe venujú napríklad práci v tanečnom krúžku a výtvarnom odbore v Červeníku, ale aj v záujmových krúžkoch tunajšej základnej školy a podobne.

Vráťme sa však k nášmu benefičnému koncertu. Vďaka organizátorom aj rodičom sa na podujatí vyzbieralo 304,46 eura. Aj keď organizátori avizovali, že finančnú pomoc si prevezmú Maxiíkovi rodičia, pre zhoršený zdravotný stav museli zostať tam, kde boli potrebnejší – pri Maxiíkovi – a výťažok im odovzdali po koncerte. Úprimné poďakovanie za milé nedeľné podujatie patrí učiteľkám základnej a materskej školy, učiteľom leopoldovskej pobočky ZUŠ, maminám a ocinom a osobitne tým, ktorí sa prezentovali priamo na námestí – leopoldovským deťom.

Prípravil Juraj Hladký, foto: Kristína Bajtalová

DETI SPOZNÁVALI TAJOMSTVÁ POLOVNÍCTVA

Zaiste aj vy viete, aké je problematické v dnešnej dobe zaujať pozornosť detí. Ak sa to však podarí, deti informácie intenzívne vnímajú a veľa si zapamätajú. Potvrdilo sa to aj v našej materskej škole, kde už pravidelne pripravujú cyklus stretnutí so zástupcami rôznych povolání. Najväčší dôraz však kladú na prírodu – a tak tentoraz sa stretli s

poľovníkom. V príjemnej poznávacej hodinke sa niekoľko desiatok detí mohlo napríklad dozvedieť to, aké druhy zveri možno nájsť v madunickom a leopoldovskom chotári, alebo čo všetko by si mal poľovník vziať do lesa.

„Chceme deti viesť k láske k prírode a jej ochrane, preto sme pri príležitosti mesiaca lesov chceli pripraviť stretnutie s ozajstným poľovníkom, aby sa deti do tejto témy dostali hlbšie,“ hovorí pedagogička z leopoldovskej materskej školy a vedúca projektu Jana Potocká. Deti sa zoznamujú s prírodou rôznymi spôsobmi, už niekoľkokrát boli na návšteve v madunickom Zámočkom jazdeckom klube, kde chodia obdivovať tamojšie koníky a cez ne spoznávať aj tajomstvá starostlivosti o kone, a zoznamujú sa s prirodzenou spätosťou človeka s prírodným kolobehom. Deti ešte pred spoločným stretnutím sa tematicky zoznamovali s tým, čo poľovníctvo znamená a čo v chotári poľovníci vlastne robia. Samozrejme, všetko toto v závislosti od možností vnímania detí. O poľovníctve teda kreslili, maľovali, rozprávali sa o lesných zvieratkách a čítali si knižky s touto tematikou.

Ešte pred samotným príchodom poľovníka si deti spolu s tetami učiteľkami vyzdobili triedu. Ako inak – po poľovnícky. Všade naaranžovali vetvičky ihličnanov, roztvorili obrázkové knižky a plagátky so zvieratkami. A tak pánovi poľovníkovi Jozefovi Pavlovičovi z Maduníc pripravili lesnú atmosféru. Ten sa na stretnutie s deťmi poctivo pripravil. Nielenže prišiel správne usstrojený, ako sa na poľovníka patrí, ale priniesol si aj potrebnú výzbroj a najmä dôležité vedomosti a informácie. Niektoré deti sa pušky najprv zľakli, no pán poľovník ich ubezpečil, že do spoločnosti sa musí nosiť zbraň vždy zalomená, a tak puška nemôže vystreliť. K tomu pridal aj niektoré predpisy, ktoré hovoria nielen to, na čo má poľovník právo, ale aj aké má povinnosti.

Deti sa v priebehu hodinového stretnutia dozvedeli, aké sú poľovnícke pozdravy, aké zvieratá možno stretnúť v našom chotári, ako sa Jozef Pavlovič dostal k poľovníctvu, ale i to, aký bol jeho najväčší úlovok. Poučné, no i veselé stretnutie zažili deti aj vďaka tomu, že vedel presne a primerane hovoriť o veciach, ktoré sú napohľad zložité. Smiech i veselosť sa z triedy ozývali najmä vtedy, keď sa deti začali pýtať uja poľovníka na jeho zážitky. Preukázali celú šírku svojej fantázie a milej detskej obrazotvornosti. Vďaka tomu sme sa dozvedeli, že neďaleko trate do Červeníka možno stretnúť medveďa, ale i to, že jeden z leopoldovských škôlkarských žiakov zažil skutočnú poľovačku na medveďe. Samozrejme, vo svojich predstavách. *„Je to krásne, keď sa deti chcú hrať na dospelých. A keď počuli od poľovníka, že videl medveďa, vzťahujú si podobnú skúsenosť na seba. Tu vidíme aj pozitívny príklad dospelých, keď počuli o zodpovednom správaní, a zaiste sa mnohí chlapci po dnešnej besede budú*

chcieť stať poľovníkmi či ochrancami prírody,“ hovorí Jana Potocká. Súčasťou rozprávania poľovníka však boli aj smutné skúsenosti zo stretnutia poľovných zvierat na cestách a kolajniciach. Deti sa dozvedeli napríklad aj o maďunickom krúžku poľovníkov na tamojšej základnej škole, vďaka ktorému deti chodia aj na okresné súťaže. „*V našom chotári sa vyskytuje len malá zver, je to rovinatá oblasť so zajacmi a bažantmi, aj keď občas sem zabľúdi vysoká zver a diviaky,*“ hovorí Jozef Pavlovič, ktorý je aj držiteľom nepísaného poľovníckeho rekordu. V roku 1971 ulovil prvého diviaka, ktorý sa zatúlal v maďunickej družstevnej záhrade. Len nedávno, na konci zimy, organizovali pri príležitosti 60. výročia tamojšieho organizovaného poľovníckeho združenia výstavu trofejí. Na záver deti poľovníkovi zaspievali veselú pesničku o zvieratkách z lesa a tešia sa na ďalšie stretnutie so zástupcami niektorých „prírodných“ profesií, ako sú kynológovia či rybári.

Text a foto: Martin Jurčo

Pozvánka na LEOPOLDOVSKÉ HODY 2012

Piatok 27.7.2012

Hodová zábava ZÁBAVA AKO ZA STARÝCH DOBRÝCH ČIAS – o hudbu do tanca aj na počúvanie sa postarajú **YPS** (Jano Hangoni & Etienne Hric) a **DeeJay Drobec**. Spolková záhrada; začiatok o 20:00 (organizátor DHZ).

Sobota 28.7.2012

13:00 **Otvorenie výstavy gladiol** – základná škola

(výstava bude v sobotu sprístupnená do 20:00)

Súbežne s výstavou gladiol Vás pozývame aj na **tematické výstavy fotografií z histórie leopoldovského futbalu, ktorý si tento rok pripomína svoju storočnicu, a výstavu fotografií o mestskom dobrovoľnom hasičskom zbore, ktorý si pripomína 130. výročie svojho vzniku.** Obidve sprievodné výstavy budú inštalované v základnej škole.

Hudobné popoludnie na korze

15:00 – 17:00 **koncert skupiny EMI** v parku na Námestí sv. Ignáca

17:00 – 19:00 **koncert skupiny NAEX** v parku na Námestí sv. Ignáca

(v prípade krajne nepriaznivého počasia sa koncerty neuskutočnia)

Hodová zábava v Spolkovej záhrade (organizátor: MTK).

Hrá Mido – DJ Marthy. Začiatok o 21:00.

Nedela 29.7.2012

Výstava gladiol a fotografií bude otvorená v základnej škole od 9:00 do 21:00.

Kultúrne popoludnie na korze

15:00 **hodový pozdrav Muziky Heskocov**

15:30 **Stretnutie s rodákmi** – udeľovanie ocenení mesta Leopoldova národnému umelcovi **Milanovi Novákovi** a dirigentovi **Viliamovi Karmažinovi**

16:00 **recitál speváčky Gizely Oňovej**

(v prípade krajne nepriaznivého počasia sa program uskutoční v Dome kultúry ÚVTOS a ÚVV)

OBHLIADNUTIE SA ZA JARNOU FUTBALOVOU ČASŤOU

Po nevydarenej jesennej časti sa podarilo mužom dosiahnuť cieľ, ktorý si stanovili, a skončili na pokojnom 11. mieste v tabuľke. Dúfame, že v nasledujúcej sezóne posilnia mužstvo končiaci dorastenci.

Muži (Súťaž: OM Trnava)							
P	Názov tímu	K	V	R	P	Skóre	B
1	Družstevník Horná Krupá	30	20	4	6	86:36	64
2	TJ Družstevník Siladice	30	18	6	6	72:34	60
3	TJ Iskra Horné Orešany	30	17	9	4	68:37	60
4	Družstevník Zvončín	30	17	6	7	65:33	57
5	ŠK Jalšové	30	16	7	7	67:43	55
6	TJ Družstevník Zavar	30	15	6	9	50:39	51
7	OŠK Šulekovo	30	13	7	10	64:61	46
8	ŠK Cífer	30	11	7	12	55:52	40
9	ŠK Rapid Hrnčiarovce	30	11	5	14	58:49	38
10	OFK Drahovce	30	11	4	15	40:55	37
11	MTK Leopoldov	30	9	8	13	47:65	35
12	OŠK Dolná Krupá	30	9	5	16	47:66	32
13	TJ Slovan V. Orvište	30	9	4	17	52:65	31
14	TJ Družst. Brestovany	30	9	4	17	27:59	31
15	TJ Vinohradník Suchá n. P.	30	6	8	16	34:77	26
16	TJ OŠK Prašník	30	3	2	25	26:87	11

V dlhom boji o prvenstvo v 5. lige sa dorastu nepodarilo dosiahnuť postup do 4. ligy. Najväčším problémom v tejto súťaži boli zápasy odohrané na Záhorí, kde sa našim dorastencom podarilo vyhrať len raz.

Dorast (Súťaž: V.Liga Západ)							
P	Názov tímu	K	V	R	P	S	B
1	Iskra Holič	30	19	7	4	79:23	64
2	TJ Družst. Mokry Háj	30	19	5	6	74:42	62
3	Chvojničan Radošovce	30	19	4	7	89:49	61
4	MTK Leopoldov	30	20	0	10	103:45	60
5	TJ Slavoj Mor. Sv. Ján	30	18	4	8	111:52	58
6	TJ Družstevník Hlboké	30	15	5	10	85:59	50
7	Slovan Šaštín-Stráže	30	15	4	11	80:59	49
8	OŠK Dubovany	30	12	8	10	69:52	44
9	FK TJ Kúty	30	12	7	11	58:59	43
10	Nafta Gbely	30	11	6	13	52:56	39
11	Družstevník Chltnica	30	11	4	15	74:89	37
12	OŠK Dolná Krupá	30	11	2	17	61:82	35
13	TJ Vinohradník Suchá n. P.	30	9	2	19	66:105	29
14	Slávia Trnava	30	7	6	17	38:71	27
15	FC Kátlovce	30	7	4	19	39:91	25
16	OŠK Križovany	30	0	2	28	26:170	2

Žiakom sa podarilo skončiť v strede tabuľky a dúfame, že v nasledujúcej sezóne budú bojovať o čelné miesta v súťaži. Prípravka MTK skončila v turnajovej fáze na 2. mieste.

Žiaci (Súťaž: Oblastná súťaž skupina „B“)							
P	Názov tímu	K	V	R	P	S	B
1	Sokolovce - Jalšové	22	19	1	2	132:27	58
2	TJ Slovan Ostrov	22	17	0	5	125:41	51
3	Pastuchov - Horné Trhovište	22	16	3	3	98:32	51
4	Bojničky	22	16	1	5	93:39	49
5	MFK Vrbové	22	12	3	7	91:51	39
6	MTK Leopoldov	22	10	3	9	49:44	33
7	OŠK Šulekovo	22	10	2	10	60:44	32
8	Borovce	22	9	3	10	45:57	30
9	TJ OŠK Prašník	22	8	2	12	32:52	26
10	Slovan Červeník	22	3	0	19	28:81	9
11	Dolné Trhovište	22	2	0	20	17:93	6
12	Veselé	22	1	0	21	8:217	3

Prípravili Filip Zlámala a Pavel

LEOPOLDOVSKÁ POLÍCIA RIEŠI MENEJ TRESTNÝCH ČINOV

V roku 2011 evidovala polícia v Leopoldove celkom 154 trestných činov. Je to o 34 skutkov menej ako v roku 2010. Najvyšší podiel na celkovej štatistike trestných činov, spáchaných v rámci pôsobnosti Obvodného oddelenia PZ v Leopoldove, má majetková kriminalita, ktorá tvorí až 44 percent. „V roku 2011 sme evidovali 68 majetkových trestných činov, z nich 20 bolo objasnených (29-percentná objasnenosť). Oproti roku 2010 to predstavuje pokles o 41 prípadov. Najzávažnejšou kriminalitou sú násilné trestné činy, kde patria napríklad vraždy, lúpeže, úmyselné ublíženia na zdraví a podobne. V minulom roku sme evidovali 16 násilných trestných činov, čo predstavuje pokles o dva trestné činy tohto typu. V našom územnom obvode sa stala jedna vražda, a to v Maduniciach, a jej páchateľia skončili vo väzení. Dve lúpeže sa stali priamo v Leopoldove, aj v týchto prípadoch sme páchateľov vypátrali a obvinili“, uviedol riaditeľ obvodného oddelenia mjr. Ing. Marián Ižold.

Polícia v rámci územného obvodu obvodného oddelenia vykonáva rôzne dopravnobezpečnostné akcie. Tie sú plánované buď z krajskej či okresnej úrovne, alebo ich plánuje priamo obvodné oddelenie. Zamerané bývajú na motoristov, ale aj na cyklistov a chodcov, na dodržiavanie pravidiel v cestnej premávke a dodržiavanie zákazu viesť vozidlo pod vplyvom alkoholu. Zvyčajne pred prázdninami polícia kontroluje aj alkohol u mládeži, ale dodržiavanie zákazu požívania alkoholu aj iné porušenia zákona rieši polícia denne v rámci bežného výkonu služby.

(ra, jh)

V SPOLOČNOSTI VYRÁBAJÚCEJ BIOETANOL SA ZRÚTILO SILO

Nielen Leopoldovčania pri ceste od mesta smerom do Trakovíc sa pozerajú smerom

na veľké zásobníky kukurice, z ktorých sa začiatkom mája vysypalo údajne až 25-tisíc ton kukurice. Časť obsahu zásobníkov bola ešte niekoľko dní v prvej polovici mája voľne vysypaná na ploche areálu podniku. Podľa svedkov bolo zrútenie sa síl počas jednej májovej noci sprevádzané hlukom, ktorý vystrašil aj obyvateľov okolitých obcí. Podľa svedkov sa zrútilo jedno silo a pádom strhlo druhý zásobník. Silá sa zrútili v areáli podniku, ktorý kukuricu spracúva na bioetanol a podľa generálneho riaditeľa spoločnosti Enviral Petra Kostíka nezaznamenali žiadne obete na životoch. Šťastím bolo aj to, že nehoda sa stala nadržanom, keď v tejto časti areálu nikto nepracoval. Podľa hovorca krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave Michala Hanusa začala polícia trestné stíhanie pre všeobecné ohrozenie z nedbanlivosti a príčiny a okolnosti zrútenia vyšetrujú.

(maju)

Foto: M. Bajtala

PSY NAPADLI POŠTOVÉ DORUČOVATEĽKY

Majiteľia psov by si mali viac strážiť svojich

domácich strážcov, pretože len za prvé štyri mesiace tohto roka psy dva razy napadli v našom meste poštové doručovateľky. Prvý prípad sa stal 27. februára a druhý 4. apríla. V jednom prípade pes napadol doručovateľku pri rozhovore s majiteľom počas doručovania zásielok. Pes v nestráženej chvíli vybehol z dvora, vrhol sa na doručovateľku, zvalil ju na zem a pri páde si zranila lakeť. Aj keď pes doručovateľku nepohrýzol, zranenie, ktoré si vyžiadalo dočasnú práceneschopnosť, musel ošetriť lekár. V druhom prípade a v inej časti mesta pes pri doručovaní listov do poštovej schránky pohrýzol doručovateľku do stehna pravej nohy a zranenie musel ošetrovať lekár.

Incidentmi sa zaoberal aj primátor mesta, resp. priestupky riešilo vedenie mesta s majiteľmi psov. V tejto súvislosti vedenie mesta vyzýva občanov, aby si dávalo väčší pozor na svoje psy osobitne vtedy, ak vedia, že rady svojsky „komunikujú“ s inými, resp. cudzími ľuďmi. Ťažko je v prípade incidentu totiž vysvetliť, že pes sa chcel iba hrať a svojím kontaktovaním sa s doručovateľkou alebo inou osobou len prejavuje svoju radosť zo stretnutia s ňou...

Podobnými prípadmi sa zaoberalo aj zastupiteľstvo, ktoré pristúpilo k novelizácii doteraz platného všeobecne záväzného nariadenia o niektorých podmienkach držania psov na území mesta. V ňom sa okrem všeobecne platných pravidiel, záväzných pre všetkých chovateľov psov, ustanovuje aj to, ktorý pes je nebezpečný. Pokladá sa zaň každý pes, ktorý pohrýzol alebo poranil človeka bez toho, aby bol sám napadnutý alebo vyprovokovaný, ak sa nepoužil v nutnej obrane alebo v krajnej núdzi. Údaje o tom, že pes sa stal nebezpečným, sa zaznamenávajú do evidencie.

O skutočnosti, že pes pohrýzol človeka bez toho, aby bol sám napadnutý alebo vyprovokovaný, a ak sa nepoužil v nutnej obrane alebo v krajnej núdzi, musí byť vykonaný záznam (políciou alebo lekárom). Na základe tohto záznamu vydá mesto držiteľovi psa známku, na ktorej sa uve-

die evidenčné číslo, názov obce, kde je pes evidovaný, a údaj o tom, že pes je nebezpečný. Vodiť takéhoto psa môže pritom len osoba, ktorá je úplne spôsobilá na právne úkony a na verejnom priestranstve musí mať takýto pes nasadený náhubok. Vo VZN sa okrem iného uvádza, že priestupku sa dopúšťa držiteľ psa alebo ten, kto ho vedie, ak neohlási, že pes pohrýzol človeka bez toho, že by sám bol napadnutý alebo vyprovokovaný, ani sa nepoužil v krajnej núdzi alebo v nutnej obrane. Priestupkom je, samozrejme, aj to, že držiteľ nezabráni jeho voľnému pohybu psa a nezabráni útoku psa na človeka alebo zviera.

(jh)

OLYMPIJSKÝ TÝŽDEŇ ŠPORTU

Týždeň od 21. mája do 25. mája 2012 nebol obyčajným týždňom v Základnej škole v Leopoldove. Bol olympijský a celý venovaný športu. Na hodinách telesnej výchovy a v popoludňajších hodinách sa uskutočňovali športové turnaje a súťaže medzi triedami, ročníkmi i jednotlivcami. Miesto pre aktívny pohyb si mohol nájsť každý žiak školy. A naozaj, v tradičných, ale i menej tradičných disciplínach súťažili naši najmladší žiaci – prváci, ale i najstarší – deviataci.

Súťažili vo viacerých disciplínach: v prehadzovanej, vybíjanej, minifutbale, stolnom tenise, basketbalom viacboji, zdolávali pre-

kážkovú dráhu. Pretahovanie lanom bolo súčasťou netradičného päťboja, testovala sa i výkonnosť žiakov. Okrem dobrého pocitu, že sme „rozhybali“ celú školu, nás tešilo aj to, že Základná škola v Leopoldove sa úspešne zaradila medzi tých 90 škôl v západodoslovenskom kraji, ktoré získali grant 1000 € z Nadačného fondu Západodoslovenskej energetiky v Nadácii Pontis na nákup športového vybavenia.

Už len na záver: naša škola sa „hýbe“ rada a často. Sme radi, že sme mohli využiť i nové a kvalitnejšie športové vybavenie.

ZŠ Leopoldov

ZVJS RIADI BÝVALÝ RIADITEĽ ÚVTOS A ÚVV LEOPOLDOV

Dňom 1. júna 2012 bol personálnym rozkazom ministra spravodlivosti vymenovaný do funkcie generálny riaditeľ Zboru väzenskej a justičnej stráže plk. Mgr. Eugen Balko. Vystrieda tak doterajšieho generálneho riaditeľa Róberta Mudrončeka.

Plukovník. Mgr. Eugen Balko má dlhoročné skúsenosti v oblasti väznenstva, do služobného pomeru príslušníka ZVJS bol prijatý v roku 1984. Počas svojej dlhoročnej praxe vykonával viaceré funkcie, okrem iného pôsobil ako riaditeľ ústavu v Nitre-Chrenovej a takisto ako riaditeľ ústavu v Leopoldove (v rokoch 2007 – 2009). Plukovník Balko sa okrem vykonávania činností vrcholového manažéra podieľal i na tvorbe teórie o penológii a penitenciárnom zaobchádzaní. „Minister spravodlivosti Tomáš Borec očakáva od nového generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže, že vzhľadom na jeho bohaté skúsenosti a organizačné schopnosti aktívne prispeje k zásadnej stabilizácii a rozvoju väznenstva,“ uvádza sa na webovej stránke MS SR.

(sever)

NA DREZÚRNYCH PRETE- KOCH OD OVZDÁVALI CENU PRIMÁTORA LEOPOLDOVA

V Zámockom jazdeckom klube Hlohovec, v stajni Madunice, sa na prelome mája a júna uskutočnil 7. ročník drezúrnych pretekov Madunice 2012. Drezúra je vrcholným a najvyšším jazdeckým umením. Súhra jazdca a koňa a vrchol drezúrneho výkonu je vtedy, keď jazdec ovláda koňa svojou myslou. Aj to sme sa mohli dozvedieť nielen od súťažiacich, ale aj od rozhodcov. Ročník 2012 oslovil takmer všetku drezúrnú verejnosť, prišli najvýznamnejší jazdci z celého Slovenska s výnimkou Národného žrebčína Topoľčianky, š. p. „Máme zástupcov z Dan Clubu Stupava, súťažiaci sú aj z Ivanky pri Nitre či Nitre-Kyneku a ďalších stajní. Okrem štartujúcich mladých jazdcov v Pony lige (súťaží deti) sa zúčastnil aj niekoľkonásobný majster republiky v drezúre Rudolf Kohút alebo ocenená jazdkyňa Michaela Pechová. Na drezúrnych pretekoch odovzdali aj Cenu primátora mesta Hlohovec, Cenu primátora mesta Leopoldov a Cenu Pizzerie Armando Leopoldov. Primátor Leopoldova Dr. Milan Gavorník odovzdal Cenu primátora mesta v drezúrnej úlohe DU Z4 Lucii Naštickej z VŠK Paneurópa Bratislava,“ hovorí Vojtech Potocký zo ZJK Madunice. Cenu Pizzerie Armando Leopoldov si odniesla Zuzana Hollá zo stupavského Dan Clubu. Cenu primátora mesta Leopoldov v drezúrnej úlohe Z4 v kategórii deti si vybojovala Lea Jakubíková z Dan Clubu Stupava.

(maju)

Foto: ZJK Madunice

Beh na dlhú trať

Bol koniec školského roka 1972/1973. Nebol som v škole, lebo som si natiahol šlachy pri štafetových pretekoch posledného súťažného dňa Hlohovských hier mládeže. Do ukončenia deväťročnej školskej dochádzky na legendárnej Kamennej škole v Hlohovci mi zostávalo iba niekoľko dní. Tá škola bola výnimočná nielen štýlovou kamennou fasádou, ale aj výsledkami v mnohých školských aj mimoškolských disciplínach.

V to popoludnie sa na mňa, maróda, prišiel pozrieť aj môj učiteľ telocviku a tréner atletického krúžku Martin Balla, ktorý deň predtým asistoval pri mojej doprave sanitkou z pretekárskej dráhy. Priniesol mi zlatú medailu, ktorú sme napriek môjmu zraneniu získali, pretože som ako finišman stihol dobehnúť do cieľa prvý.

„Nechod do tej českej školy, je v malej dedinke, a atletika potrebuje okrem talentu, driny aj kontakt a súťaženie. To by si tu mal a na strednej škole sa môžeš v našom oddieli ďalej rozvíjať,“ skúšal poslednú možnosť o zvrät môjho rozhodnutia ísť študovať do Čiech.

Neviem, či som vtedy urobil dobre, že som sa nedal presvedčiť, ale on mal úplnú pravdu: niekoľko medailí z Hlohovských hier mládeže bolo v mojom živote z atletiky posledných.

Keď som sa ako malý prváčik dostal medzi múry *Kamenky*, čo-to som už o tejto škole vedel z rozprávania mojej o osem rokov staršej sestry, ktorá prostredníctvom zapáleného telocvika tiež dosť dlho koketovala s atletikou, ale jej školské medaily boli tak ako v mojom prípade jej posledné.

Žiaci prvého stupňa deväťročky migrovali v tých časoch pre nedostatok priestorov po iných školách aj v dvojzmennej prevádzke. Keď nás vtedy prichýlili do budovy hlohovského gymnázia, často sme popoludní vídali trénovať atletický oddiel pod vedením dobre stavaného muža s charakteristickým silným a zvučným hlasom a s prejavom, ktorý nikoho nenechal na pochybách, že v tomto kolektíve vládne disciplína, poriadok, ale aj nevídane nadšenie. Chlapci a dievčatá vliekli na škvarové ihrisko za gymnáziom veľké mechy naplnené molitanom, stojany a latku do doskočiska skoku do výšky, hrable a pásmo na skok do diaľky.

Niektorým sa v rukách hompáfali aj nevelké vrecká.

Prvoradá bola rozcvička, respektíve beh po atletickom ováli, tuším to bolo dookola 400 m a, samozrejme, jeden okruh náročnému trénerovi nestačil. Potom si všetci posadali na trávnatú bariéru okolo oválu a začali sa prezúvať. Z vreciek vytiahli topánky, z ktorých na podošvách trčali kovové hroty. Boli to tretry.

Už sa ani nepamätám, ako som sa medzi trénujúcich dostal aj ja, ale vidina, že aj mne pridelia ten najdôležitejší znak atléta, botasky s klincami, ma na tréningy priťahovala ako magnet. Okázale vykopávanie škvary pri zaklaknutí do štartovacích blokov ma fascinovalo; bolo prejavom atletickej spolunáležitosti. Ako typická detská duša som však nevedel pochopiť, že mi ich nedali už dávno, a keď tretry dostal niekto, o kom som bol presvedčený, že nebol lepší ako ja, urazil som sa a na tréningy som zanevrel.

Zmenilo sa to, až keď sme sa stali plnohodnotnými „kamenkármi“, teda v šiestom ročníku, čiže na druhom stupni. Vtedy na každý predmet pribudol iný učiteľ a už sme sa ani na telocviky nestahovali. A mali sme šťastie, že naším učiteľom bol „Martin“; takú serióznú prezývku si vyslúžilo iba málo učiteľov.

Telocvik bol v tých časoch jeden z najobľúbenejších predmetov napriek tomu, že sme na ňom neraz dostali poriadne zaberať. Spomínam si na najväčšiu makačku, ktorú nám Martin Balla zavše pripravil, a to bol beh cez dva hlohovské mosty – cestný a železničný – so začiatkom pri miestnom bitúnku. Dnes nechápem, ako sme to mohli zvládať a usmievam sa, keď si predstavujem, ako by na takú učiteľovu požiadavku reagovali súčasní žiaci.

Často sme v atletike reprezentovali školu aj atletický oddiel, ja som sa zameral na skok do diaľky, beh a na hádzanú. S nostalgiou spomínam, ako som sa dostal ako starší žiak v skoku do diaľky až na majstrovstvá Slovenska a iba o vlások mi ušla účasť na medzinárodnej súťaži. Moje deti sa neraz neveriacky usmievali, keď som sa občas pýšil, že som s Ballom, ako ho volám teraz, chodieval po atletických súťažiach.

Nedávno sa v Leopoldove konal druhý ročník z minulosti vzkrieseného Behu LOKO. Minulý rok som si celé preteky fotil a pripomínal si atmosféru dávno zašlých čias, keď som sa aj ja aktívne zúčastňoval na podobných akciách v kolektíve mladých atletických nadšencov, vedených manželmi Ballovcami. Manželka Martina Ballu bola totiž tiež výborná telocvikárka. Vedel som, že môj bývalý učiteľ a tréner je stále aktívny, a tak som dúfal, že ho tam nájdem. Bol som trochu sklamaný, že tam „Martin“ nebol. Až neskôr som sa dozvedel, že mal problémy s kolenom.

„Chod, máš tam Ballu!“ prišla mi však tento rok referovať dcéra, vracajúca sa s fotoaparátom na krku z detskej časti tohoročného Behu mestom Leopoldov. Schmatol som foták a vyrazil k Spolkovej záhrade. Práve sa chystali preteky veteránov a ja som na ceste uvidel notoricky známou postavu muža s charakteristickým zvučným hlasom, ktorá sa za štyridsať rokov takmer nezmenila. Predieral sa davom a každú chvíľu sa zdravil a podával si ruku s okoloidúcimi.

Prišiel som k nemu odzadu, dal mu ruku okolo ramien a pozdravil ho. Okamžite ma spoznal a vymenili sme si pár viet. Predstavil mi svojich malých bežcov, s ktorými práve absolvovali preteky v detských kategóriách. Ako inak, na ich útlých krkoch sa trblietali medaily. Povedal mi, že síce mal dnes povinnosti ako rozhodca na podobnom podujatí inde, ale svojim mladým zverencom nemohol odmietnuť trénerskú účasť na leopoldovských pretekoch, a preto poslal za seba rozhodovať syna Martina. Teda Martina II., môjho súputníka z čias atletickej mladosti, a sám prišiel do Leopoldova.

Bolo vidieť, že sa už ponáhľa, ale chvíľu sme si aj tak pospomínali na staré časy. Prízvukoval, akoby to bolo včera, že som mal po škole zostať doma, neísť „do tých Čimelíc“ (ešte aj názov sídla mojej strednej školy si pamätal...). Podali sme si ruky a on rázne odkráčal k stojacim autám. A aké bolo moje prekvapenie, keď svoje športové talenty nechal nastúpiť do auta, sám si otvoril dvere vodiča a už cúval z parkoviska. S otvorenými ústami som ho ešte zastavil a nechal stiahnuť okienko.

„Pán učiteľ, a koľko máte vlastne rokov?“ spýtal som sa.

„Tento rok to bude osemdesiattri...“ odvetil s nestarnúcim balloviským úsmevom.

Zostal som tam trocha prekvapene stáť ako päťdesiatpäťročný pupkatý šedivý starec.

Napriek tomu nelutujem, že som vtedy v atletickom smerovaní nepokračoval. Nie každý má taký dar a toľko sily, aby ruka v ruke so športom žil taký plný život ako Martin Balla. Som však rád, že som sa tomuto nezvyčajnému človeku priplietol do cesty, pretože v čase, keď sa začínal formovať môj život, bol spolu s mojimi blízkymi a ostatnými učiteľmi legendárnej *Kamennej školy* veľkým a mimoriadne pozitívnym príkladom, ktorý ma sprevádza životom stále – aj pri behu na dlhé trate.

Vojtech Moravčík

MTK Leopoldov pozýva na turnaje pri príležitosti 100. výročia organizovaného futbalu:

6.7.2012 (piatok)

15:30 Leopoldov (žiaci) – Hlohovec (žiaci)

17:30 exhibičný zápas MTK Leopoldov (výber) – Spartak Trnava (starí páni)

7.7.2012 (sobota)

Medzinárodný futbalový turnaj U19 (1993 a mladší)

Turnaj sa realizuje pod záštitou mesta Leopoldov a s podporou Poštovej banky

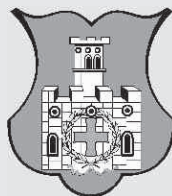
15:00 Slávnostný nástup

15:15 Fertoszentmiklos (H) - MTK Leopoldov

16:45 Slavija Pivnica (SRB) - Fertoszentmiklos (H)

18:15 Slavija Pivnica (SRB) - MTK Leopoldov

19:30 Vyhlásenie výsledkov turnaja

Šachové okienko

Autor dvojťažky na diagrame, ktorá má nečakaný úvodník (prvý ťah), je označovaný za prvého slovenského šachového skladateľa, ktorý uverejňoval svoje šachové skladby pod pseudonymom *Trnavský pustovník* (čo bolo pre grófa nezvyčajné), lebo viac ako tridsať rokov žil v Trnave, kde aj zložil väčšinu svojich šachových skladieb. Ich celkový počet nie je známy, ale odhaduje sa, že ich bolo niekoľko stovák. Narodil sa 18.7.1810 v Nededzi pri Žiline a zomrel 7.7.1890 v Trnave, kde je aj pochovaný. Riešenie pošlite na e-adresu: casopis@leopoldov.sk alebo priamo na MsÚ v Leopoldove do 10. augusta. Jeden vyžrebovaný riešiteľ bude finančne odmenený.

Skladba č. 3
Arnold Pongrácz
Deutsche Schachzeitung 1873

Mat 2. ťahom (9 - 7)

Riešenie skladby č. 2 (Büchler): 1.Db3! tempo (čierny je v nevýhode ťahu), 1. - b4 2.D-d1+ Kc4 3.Dd5 mat, 1. - Sb2 2.Dd5+ Kc2 3.Dd1 mat. Vznikla recipročná zámena druhých a tretích ťahov bieleho. Skladba získala v súťaži „4. čestné uznanie“, čo je druh významenia. Ako výherkyňa bola vyžrebovaná za správne vyriešenie skladby č. 2 Renáta Vančová z Leopoldova. Blahoželáme!

(GK)

Spoločenská kronika

Máj - jún

Narodili sa

Matúš Pelzl
Noel Krilek
Nela Miklovičová
Liliana Kekišová
Michael Wiesenganger
Ema Košťálová

Naši jubilanti

60-roční

Lubomír Černý
Júlia Doskočová
Františka Gavorníková
Mária Haladová
Božena Kleinmannová
Miroslav Lesay
Alexander Sandecký
Viera Skákalová

65-roční

Mária Babinská
Anna Cepková
Júlia Hrušková
Daniela Izakovičová
Helena Klusová
Štefan Kožík
Ján Luba
Viola Škerková
Pavol Vican

70-roční

Mária Halanová
František Chovan
Antónia Chovanová
Annemarie Kadlečíková
Vincencia Poturnayová
Valéria Ulíková
Ján Urbancsok
Milan Vjater

75-roční

Pavol Izakovič
Irena Markovičová
Hedviga Podoláková
Marián Tittel

80-roční

Štefan Rušňák

81-roční

Emília Adamkovičová
Sidonia Hercegová
Dezider Ottinger

82-roční

Pavlina Benková
Antónia Marcinková
Júlian Vančo
Ignác Vavrovič

84-ročné

Zuzana Išky-Pristáš
Margita Javorská
Katarína Kancková

85-roční

Štefan Klíma
Bernard Lackovič
Mária Nemčoková

92-ročné

Anna Lobodášová
Mária Martinkovičová

94-ročná

Oľga Ondrišová

Opustili nás

Helena Padáčová
Luboš Helienek
Milan Čarnecký
Anna Ivaničová

Spracovala 13.6.2012

Viera Lietavová

časopis obyvateľov Leopoldova

Ročník: 26. Vydáva: Mesto Leopoldov. Adresa redakcie: Hlohovská cesta 2, 920 41 Leopoldov. Redakčná rada: Juraj Hladký – predseda, Mária Moravčíková, Kristína Bajtalová, Martin Jurčo. Asistentka: Marieta Patajová. Telefón: 033/734 22 07. Fax: 033/734 23 88, casopis@leopoldov.sk. Vychádza šesťkrát ročne. Inzercia v redakcii. Cena výtlačku: 0,33 EUR. (10 Sk) Náklad: 499 ks. Tlač: VM-print Leopoldov. Distribúcia: Rozširuje sieť domácich predajcov. Evidenčné číslo: EV 4016/10.

Foto: morma, belmor, ZŠ Leopoldov, úvtos